

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobkyně: R. F., nar. X,
bytem X,
zastoupená Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,
se sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2023, č. j. PK-DSH/356/23,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně byla rozhodnutím Magistrátu města Plzně (dále též jen: „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 2. 2022, č. j. MMP/070414/22 (dále též jen: „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), uznána vinnou porušením § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též jen: „ZSP“), a z naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125f odst. 1 ZSP. Uvedeného přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stanovená tímto zákonem, když na podkladě oznámení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích Městské policie Plzeň bylo zjištěno, že dne 16. 12. 2020 v 19:23:07 hod. v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Karlovarské ulice, ve směru jízdy z centra města, na světelné řízení křižovatky ulic Karlovarská a Bolevecká nezjištěný řidič nerespektoval signál s červeným světlem tříbarevné soustavy s plnými signály tím, že nezastavil na signál, který přikazuje zastavit vozidlo před příčnou souvislou čarou a pokračoval v jízdě do prostoru křižovatky, kterou následně projel. Tímto jednáním nezjištěný řidič porušil § 4 písm. c) ZSP v návaznosti na § 70 odst. 2 písm. a) ZSP, přičemž takové jednání vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod ZSP. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Krajský soud v Plzni se věcí zabývá již podruhé. Svým rozsudkem ze dne 13. 10. 2022, č. j. 63 A 1/2022-30, ve znění opravného usnesení ze dne 4. 11. 2022, č. j. 63 A 1/2022-44 (dále též jen: „*předchozí rozsudek*“) totiž zrušil původní rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 4. 2022, č. j. PK-DSH/4298/22, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud tak učinil pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Žalovaný totiž v odůvodnění svého rozhodnutí na jednu stranu uvedl, že přezkoumal správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též jen: „*přestupkový zákon*“), tedy v plném rozsahu, ale současně sdělil, že neshledal veřejný zájem na přezkoumání jeho věcné správnosti, což by odpovídalo aplikaci obecné právní úpravy obsažené v § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též jen: „*správní řád*“). Současně soud zavázal žalovaného svým právním názorem, podle něhož má v dalším řízení provést přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně v intencích § 98 odst. 1 přestupkového zákona a jeho výsledky přezkoumatelně zachytit v odůvodnění svého rozhodnutí.
3. Žalovaný pak znovu rozhodl o odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 10. 1. 2023, č. j. PK-DSH/356/23, přičemž toto odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Právě toto rozhodnutí je napadeno žalobou, kterou soud projednává nyní, a proto o něm bude dále v textu tohoto rozsudku řeč jako o napadeném rozhodnutí.

Obsah žaloby

4. Žalobkyně předně namítla, že napadené rozhodnutí je v přímém rozporu se závazným právním názorem obsaženým v předchozím rozsudku, podle nějž měl žalovaný provést přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu a odůvodnění svého rozhodnutí následně přezkoumatelně uvést, jakým způsobem přezkum proběhl. Žalovaný ale v napadeném rozhodnutí přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně neprovedl v plném rozsahu, odůvodnění napadeného rozhodnutí je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko konstatuje dosavadní průběh řízení a nad rámec svého původního rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval správně a v souladu s právními předpisy a na závěry správního orgánu I. stupně odkázal.
5. Dále žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný odvolání žalobkyně zamítl, aniž by v napadeném rozhodnutí uvedl konkrétní důvody, které jej k rozhodnutí vedly. Přezkum rozhodnutí správního orgánu I.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stupně je v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze obecným konstatováním, že správní orgán I. stupně postupoval řádně a v souladu s právními předpisy a odkazy na jeho závěry.

6. Žalovaný v rozporu s § 98 odst. 1 přestupkového zákona nepřezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně na základě úplného revizního principu. Přestože odvolání žalobkyně bylo blanketní, žalovaný měl přezkoumat napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Přestože žalovaný v návaznosti na předchozí rozsudek vypustil v napadeném rozhodnutí pasáž o tom, že nepřezkoumával věcnou správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť k tomu neshledal veřejný zájem, je podle názoru žalobkyně zřejmé, že žalovaný dostatečně nepřezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně na základě zásady plné revize v plném rozsahu jak požaduje § 98 odst. 1 přestupkového zákona.
7. Žalovaný pochybil, když rozhodoval pouze na základě blanketního odvolání žalobkyně. Dřívější rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovaným zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k novému projednání. V předchozím odvolacím řízení žalobkyně vznesla několik konkrétních odvolacích námitek, z nichž jednu námitku žalovaný shledal ve svém zrušujícím rozhodnutí jako důvodnou, dalšími odvolacími námitkami se nezabýval. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný měl při svém rozhodování přihlídnout k těmto námitkám. Správní orgán I. stupně se totiž s dřívějšími odvolacími námitkami v novém rozhodnutí řádně nevypořádal a zároveň nenapravit ani vadu, pro kterou bylo jeho dřívější rozhodnutí zrušeno. Dřívější odvolací námitky tak měly sloužit jako základní podněty a vodítka namítané nezákonnosti a nesprávnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný navíc neměl rozhodovat na základě blanketního odvolání, když v něm žalobkyně uvedla, že jej doplní o důvody do 15 dnů od nahlížení do správního spisu. Žalobkyně do spisu před vydáním rozhodnutí nenahlédla, ve věci nedošlo k seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí.
8. Žalobkyně byla zkrácena na svých procesních právech, jelikož jí nebylo umožněno účastnit se ústního jednání ve věci a nebyla seznámena s podklady před vydáním rozhodnutí. Žalobkyně zaslala dne 23. 2. 2022 správnímu orgánu I. stupně omluvu z ústního jednání ze zdravotních důvodů, ten ji však neakceptoval, přestože dřívější omluvě ze dne 2. 2. 2022 vyhověl. Správní orgán I. stupně neakceptoval omluvu žalobkyně s odůvodněním, že je v řízení zastoupena zmocněncem. Toto odůvodnění je ale nesprávné, jelikož účast na ústním jednání je základní procesní právo obviněného v řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nebyly tak splněny podmínky pro konání ústního jednání bez přítomnosti žalobkyně.
9. Správní orgány žalobkyni shledaly vinnou, aniž by byla její vina v souladu se zásadou *in dubio pro reo* řádně prokázána. Podklady pro vydání rozhodnutí nemohou vést k jednoznačnému závěru o tom, že byl žalobkyní spáchán přestupek. Správní orgány vychází z podkladů, které jsou důkazně nepoužitelné, případně nedostatečné. Z podkladů obsažených ve správním spise není možné učinit závěr o tom, že byl spáchán přestupek a že jej měla spáchat právě žalobkyně.
10. Správní spis neobsahuje žádné relevantní důkazy, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr, že žalobkyně porušila § 10 odst. 3 ZSP a o naplnění skutkové podstaty dle § 125f odst. 1 ZSP. Ve správním spise nejsou žádné relevantní důkazy svědčící o tom, že by měl nezjištěný řidič porušit § 4 písm. c) ZSP v návaznosti na § 70 odst. 2 písm. a) ZSP, když toto jednání má vykazovat znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 ZSP.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Z fotografií, které jsou součástí spisu, nevyplývá, že by měl blíže nezjištěný řidič porušit pravidla provozu na pozemních komunikacích. Na fotografiích jsou v levém sloupci zachycena neurčená vozidla. Z fotografie v pravém sloupci pak nelze dojít k závěru, že by měl blíže nezjištěný řidič porušit některé z pravidel provozu na pozemních komunikacích. Správní spis neobsahuje žádné důkazy svědčící o tom, že by mělo dojít ke spáchání přestupku. Žalobkyně tyto námitky vznesla již v rámci dřívějšího vyjádření k podkladům pro rozhodnutí a v rámci dřívějšího doplnění odvolání, ale správní orgán I. stupně ani žalovaný se s nimi dostatečně nevypořádal.

11. Žalobkyně nesouhlasí s tezí, že vzhledem k časovému intervalu mezi jednotlivými fotografiemi je zcela nemožné, aby se na fotografiích nacházelo jiné vozidlo než vozidlo provozované žalobkyní. Z doplňkových fotografií nelze jednoznačně určit, o jaké vozidlo se jedná. Z hlavní fotografie pak nevyplývá, že by vozidlo provozované žalobkyní mělo skutečně projet na červenou, když je zde zobrazeno v čase 1,1 sekundy po rozsvícení červeného světla. Z fotografie přitom není zřejmé, zda vozidlo skutečně překročilo příčnou čáru souvislou. Navíc řidič vozidla provozovaného žalobkyní mohl jet ve směru rovně a nesprávně využít odbočovacího pruhu, z nashromážděných podkladů pro rozhodnutí není zřejmé, jakým směrem vozidlo pokračovalo, v tomto ohledu tak existují důvodné pochybnosti.
12. Žalobkyně namítá, že nejsou splněny podmínky pro postih provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 1 ZSP, když je zřejmé, že nedošlo k porušení § 10 ZSP a při užití vozidla na pozemní komunikaci nedošlo k porušení povinnosti řidiče.
13. Ve věci nejsou splněny podmínky pro postih provozovatele vozidla dle § 125f odst. 2 písm. a) ZSP, jelikož porušení pravidel nebylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Z tohoto důvodu žalovaný již jednou dřívější rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, jelikož nebylo možné určit, kterým přístrojem byla fotodokumentace vytvořena. V rámci nového projednání věci přibýlo do spisu pouze sdělení Městské policie Plzeň ze dne 12. 1. 2022, vydané s odstupem více než jednoho roku po údajném spáchání přestupku. Toto sdělení však neprokazuje, že by snímky vozidla měly být pořízeny automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy.
14. Žalobkyně namítla, že nejsou splněny podmínky pro postih provozovatele vozidla dle § 125f odst. 2 písm. b) ZSP, jelikož nedošlo k porušení povinností řidiče. Nebyly splněny ani podmínky dle § 125h odst. 1 ZSP, neboť nebylo prokázáno spáchání přestupku nezjištěným řidičem. Dále žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně nevyvinul dostatečné úsilí pro zjištění totožnosti řidiče. Správní orgán I. stupně měl v souladu se zásadou *in dubio pro reo* rozhodnout o zastavení řízení.
15. K výši uloženého trestu žalobkyně namítla, že je nepřiměřeně přísný. Přestože byl udělen na samé spodní hranici zákonné sazby, mělo být přihlédnuto k individuálním okolnostem případu, zejména k osobě obviněné, která nebyla dosud za dopravní přestupek stíhána, a k povaze přestupku, když jednáním nezjištěného řidiče nedošlo k dopravní nehodě ani ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Dle žalobkyně jsou ve věci naplněny podmínky pro upuštění od uložení správního trestu dle § 43 odst. 2 přestupkového zákona, jelikož lze důvodně očekávat, že samotné projednání věci před správním orgánem postačí k nápravě. Zároveň jsou splněny podmínky pro mimořádné

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

snížení výměry pokuty. Žalobkyně se domnívá, že jako druh správního trestu by postačovalo uložení správního trestu napomenutí.

16. Správní orgán I. stupně se řádně nevypořádal s obsahem vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ani s doplněním odvolání proti dřívějšímu rozhodnutí. Z ustálené judikatury vyplývá, že správní orgán má povinnost vypořádat se přezkoumatelným a dostatečným způsobem s vyjádřením účastníka řízení.
17. Ve věci nebyl zjištěn stav bez důvodných pochybností, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy. Správní orgány v rozporu s těmito zásadami vyhledávaly toliko okolnosti svědčící v neprospěch žalobkyně a opomíjely okolnosti svědčící v její prospěch.
18. V dané věci není naplněn ani materiální znak přestupku, a sice společenská škodlivost, v této souvislosti žalobkyně odkázala na výčet judikatury. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se materiální stránkou přestupku vůbec nezabývaly, došlo tak ke stížení napadeného rozhodnutí a správního orgánu I. stupně vedou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
19. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný uvedl, že uplatněné žalobní námitky nepovažuje za důvodné. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně podala odvolání bez odvolacích důvodů, přezkoumal žalovaný správnost napadeného rozhodnutí v souladu s § 98 odst. 1 přestupkového zákona v plném rozsahu. V rámci přezkumu nebyly žalovaným shledány závady, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy.
21. Skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností a žalovaný se závěry správního orgánu I. stupně plně ztotožňuje. Žalovaný zcela setrvává na svém napadeném rozhodnutí.

Replika žalobkyně

22. Žalobkyně k vyjádření žalovaného k podané žalobě uvedla, že neobsahuje žádnou relevantní argumentaci, kterou by bylo možné zpochybnit důvodnost podané žaloby. Zopakovala přitom, že žalovaný se neřídil závazným právním názorem obsaženým v původním rozsudku, aby žalovaný provedl přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu. Žalovaný přitom odvolání žalobkyně zamítl, aniž by v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl konkrétní důvody, které ho k zamítnutí odvolání vedly. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně dále uvedla, že ve správním řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno spáchání přestupku, neboť správní spis neobsahuje žádné důkazy svědčící o tom, že by k němu mělo vůbec dojít.

Jednání ve věci

23. Soud ve věci konal dne 30. 8. 2023 jednání, jehož se zúčastnil zástupce žalobkyně, advokát Mgr. Ondřej Fiala, a stranu žalovanou zastupovala pověřená zaměstnankyně, Mgr. Lucie Jablonková. Zástupce žalobkyně odkázal na podanou žalobu a zopakoval některé

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

argumenty v ní obsažené. Zástupkyně žalovaného pak shrnula obsah vyjádření žalovaného k žalobě. Strany neuplatnily žádné důkazní návrhy. V konečných návrzích navrhly sporné strany zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému, respektive zamítnutí podané žaloby.

Posouzení věci

24. Soud se nejprve zabýval žalobním bodem tvrdícím nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně tvrdila jeho nepřezkoumatelnost v rámci tří dílčích žalobních námitek pod body a) a b) své žaloby.
25. Při tom soud vyšel z dlouhodobě ustálené judikatury NSS, podle níž teprve dospěje-li soud k závěru o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, může se zabývat dalšími námitkami (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). Přitom platí, že nepřezkoumatelná jsou taková rozhodnutí, z nichž není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalovaného (rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).
26. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
27. Soud především nesdílí názor žalobkyně, podle něhož žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený v jeho předchozím rozsudku. Žalobkyně sice ve své námitce pod bodem a) tvrdí, že žalovaný opět neprovedl úplný přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu § 98 odst. 1 přestupkového zákona, opomněla však uvést, v jakém směru byl podle jejího názoru odvolací přezkum uskutečněný žalovaným deficitní. Soud takový nedostatek neshledal. V míře obecnosti, ve které byla tato žalobní námitka uplatněna, ji soud vypořádává tak, že konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou náležitého zjištění skutkového stavu, (dokazování, hodnocení důkazů a podkladů pro vydání rozhodnutí, podloženost vyvozených závěrů), procesního postupu správního orgánu I. stupně, přezkoumatelností jeho rozhodnutí, vypořádáním argumentace žalobkyně uplatněné v průběhu správního řízení. Stejně tak se žalovaný vyjádřil ke způsobu odůvodnění naplnění materiálního znaku přestupku, formě zavinění a uložené sankce, včetně příslušné správní úvahy. Lze konstatovat, že žalovaný plně vyhověl závaznému právnímu názoru obsaženému v předchozím rozsudku zdejšího soudu a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Pokud žalobkyně přesto nějakou vadu v odůvodnění napadeného rozhodnutí shledala, bylo její povinností tuto specifikovat. Žalobkyni je možno v této souvislosti připomenout, že *„není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta.“* (viz rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
28. Z uvedeného se rovněž podává, že soud nemůže přisvědčit žalobkyni ani v tom, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože by v něm nebyly obsaženy důvody, které vedly k zamítnutí odvolání. Jak soud konstatoval výše, žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela v souladu s § 98 odst. 1 přestupkového zákona, tedy v plném rozsahu. Z obsahu napadeného rozhodnutí je evidentní, že není pravdivé tvrzení žalobkyně, že byl přezkum rozhodnutí správního

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

orgánu I. stupně odůvodněn jen obecným tvrzením o tom, že správní orgán I. stupně postupoval správně a v souladu s právními předpisy. Takto osamocené a stručné konstatování se v napadeném rozhodnutí nenachází. Možno navíc žalobkyni připomenout, že žalovaný prováděl odvolací přezkum na základě tzv. blanketního odvolání, tedy takového odvolání, které samo žádnou odvolací argumentaci neobsahuje. Je pochopitelně plným procesním právem obviněného z přestupku takové odvolání podat a zcela v intencích již opakovaně zmíněného § 98 odst. 1 přestupkového zákona očekávat plný přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Na druhou stranu však nelze odestát, že žalobkyně mohla, mínila-li tak učinit, upoutat pozornost odvolacího správního orgánu na určité konkrétní aspekty věci, které by se podle jejího názoru měly stát předmětem jeho přezkumu, a to právě svou odvolací argumentací. Žalobkyně, která byla již v přestupkovém řízení zastoupena advokátem, tedy právním profesionálem, však ani přes výzvu a poučení, kterého se jí dostalo od správního orgánu I. stupně v písemnosti ze dne 29. 3. 2022 (doručené jejímu zástupci dne 4. 4. 2022), své odvolání o žádnou argumentaci nedoplnila. Ostatně soud nepřehlédl, že žalobkyně ani v žalobě neuvádí žádné konkrétní hledisko, kterým se podle jejího názoru měl žalovaný zabývat, ale neučinil tak. Spokojuje se tak jen se zcela obecnými a vágními tvrzeními, o která však závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v žádném případě nelze opřít. Stejným případem je pak tvrzení žalobkyně, podle něhož neodpovídá odůvodnění napadeného rozhodnutí požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 správního řádu. I v tomto případě žalobkyně zcela opomněla osvětlit, které konkrétní požadavky uvedené v jí citovaném ustanovení má na mysli. Totožný závěr nutno vyslovit k její námitce, že správní orgány řádně nevypořádaly obsah jejího vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, čímž měly porušit § 36 odst. 3 správního řádu. Ani v tomto případě není zřejmé, jaké argumenty má žalobkyně na mysli.

29. Shodné závěry je nutno vyvodit ve vztahu k tvrzením obsaženým v bodě c) žaloby. Znovu opakovaný názor žalobkyně, podle něhož žalovaný nepostupoval podle § 98 odst. 1 přestupkového zákona, není ani zde doplněn o žádné konkrétní skutkové tvrzení. Tvrzení o tom, že postup žalovaného spíše vycházel z režimu omezené revize podle § 89 odst. 2 správního řádu, je zcela nepodložené.
30. Podle názoru zdejšího soudu žalovaný nijak nepochybil, když rozhodoval toliko na základě blanketního odvolání. Především je třeba znovu zopakovat, že to byla žalobkyně, kdo blanketní odvolání podal a kdo je ani přes výzvu a poučení správního orgánu I. stupně nedoplnil, ač byla zastoupena advokátem. Byla to tedy primárně žalobkyně, kdo mohl docílit toho, že žalovaný by nerozhodoval na základě blanketního odvolání, ale odvolání odůvodněného, obsahujícího skutková a právní tvrzení. Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že žalovaný měl vypořádávat její argumentaci uplatněnou v odvolání, které podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 9. 2021, č. j. MMP/302746/21 (soud pro přehlednost věci dodává, že toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 12. 2021, č. j. PK-DSH/7176/20, pro nedostatečné prokázání, že snímky vozidla žalobkyně byly pořízeny automatizovaným technickým prostředkem). Odvolání je opravný prostředek, kterým se zahajuje a vymezuje přezkum rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Názor žalobkyně, podle něhož měl žalovaný vypořádávat při přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně její odvolací námitky uplatněné vůči předchozímu (tedy jinému, byť ve stejné věci vydanému) rozhodnutí tohoto správního orgánu, či je alespoň chápat jako „základní podněty a vodítka“, nemá oporu v právních předpisech (a podporu pro něj nelze hledat ani v čl. 6 Evropské úmluvy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

o lidských právech). Žalobkyni navíc nic nebránilo, aby svou argumentaci, s níž brojila proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 9. 2021, zopakovala ve svém odvolání proti rozhodnutí ze dne 28. 2. 2022, pokud ji mínila znovu uplatnit. To však žalobkyně neučinila, a proto jsou její výtky vůči žalovanému, který nepodrobil rozhodnutí správního orgánu I. stupně znovu přezkumu námitkami, které žalobkyně uplatnila v rámci předchozího odvolacího řízení, neopodstatněné.

31. Vadu v postupu žalovaného nezaložila ani skutečnost, že žalobkyně přislíbila své odvolání odůvodnit do 15 dnů ode dne nahlédnutí do správního spisu, k čemuž ale nedošlo. Správní orgán I. stupně žalobkyni v již citované výzvě ze dne 29. 3. 2022 sdělil, že může do správního spisu nahlédnout kdykoliv v úředních hodinách, ideálně po předchozí domluvě. Právo nahlédnout do správního spisu je právem účastníka řízení i jeho zástupce (§ 38 odst. 1 správního řádu). Správní orgány žalobkyni v posuzované věci žalobkyni ani jejímu zástupci nijak v nahlížení do spisu nebránily. Nelze však vázat postup odvolacího orgánu na avizovaný zájem vykonat právo nahlédnout do spisu, který se však má realizovat neznámo kdy, zřejmě v závislosti na libovůli či ochotě samotné obviněné z přestupku. Správní orgány neměly žádný důvod ve vyřízení odvolání žalobkyně váhat a čekat na to, až se žalobkyně snad někdy v budoucnu rozhodne skutečně do správního spisu nahlédnout. Takový požadavek vyznívá v projednávané věci až paradoxně, když správní orgán I. stupně již v průběhu přestupkového řízení čelil ze strany žalobkyně nečinnostní žalobě (projednávané u zdejšího soudu pod sp. zn. 57 A 107/2021), přičemž postup, jehož se žalobkyně domáhá touto námitkou, by sám vedl k založení průtahu v řízení.
32. Jde-li o otázku účasti žalobkyně u ústního jednání, podává se ze správního spisu následující. V přestupkovém řízení (po zrušení již zmíněného rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 9. 2021) nařídil správní orgán I. stupně dvě ústní jednání. Oznámením ze dne 18. 1. 2022 nejprve nařídil ústní jednání na 3. 2. 2022. Z něj se žalobkyně i její zástupce omluvili přípisem ze dne 2. 2. 2022 s odkazem na onemocnění covid, resp. jeho následky. Správní orgán I. stupně tuto omluvu akceptoval a oznámením ze dne 8. 2. 2022 nařídil ústní jednání znovu, a to na 24. 2. 2022. Z tohoto jednání se žalobkyně omluvila prostřednictvím svého zástupce podáním ze dne 23. 2. 2022 dodaným do datové schránky správního orgánu I. stupně až v 18:01 hodin, s tím, že je nadále v pracovní neschopnosti s tím, že další prognóza vývoje onemocnění bude stanovena až na kontrole u plicního lékaře dne 22. 3. 2022. Spolu s omluvou byla správnímu orgánu I. stupně doručena kopie lékařské zprávy z alergologie z téhož dne. V ní se uvádí, že proběhlo vyšetření zhoršení stavu po prodělaném covidu, kožními testy nebyla alergie prokázána, anamnéza pro alergii nesvědčí. Jednání nařízené na den 23. 2. 2022 již proběhlo bez účasti žalobkyně i jejího zástupce, který se k němu rovněž nedostavil.
33. Podle § 80 odst. 4 přestupkového zákona: „K ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.“
34. Podmínky náležité omluvy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, následovně: „Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“ Ačkoliv uvedený rozsudek se vztahuje k právní úpravě § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s ohledem na totožnou konstrukci možnosti konání ústního jednání v nepřítomnosti obviněného, tedy stejně zakotvenou nutnost náležité omluvy, na něj lze zcela odkázat i v nyní projednávané věci (srov. shodně rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2019, č. j. 1 As 407/2018-56).

35. Porovnáním uvedených podmínek náležitosti omluvy ve smyslu § 80 odst. 4 přestupkového zákona se shora rekapitulovanými relevantními skutečnostmi zjištěnými z obsahu správního spisu v nyní řešené věci je patrné, že omluva žalobkyně z ústního jednání ze dne 22. 3. 2022 nebyla řádná. Především je zřejmé, že se nemohlo jednat o omluvu včasnou. Pokud žalobkyně odkazovala na svou dlouhodobou pracovní neschopnost způsobenou následky onemocnění covid, jistě věděla již dříve než 22. 2. 2022 v 18 hodin, že se jednání nařízeného na další den nebude moci zúčastnit. Mohla tak svou omluvu jistě správnímu orgánu I. stupně zaslat dříve než den před jeho konáním, navíc ve večerních hodinách, kdy již bylo vysoce nepravděpodobné, že se s omluvou bude moci oprávněná úřední osoba seznámit a jakkoli na ni reagovat. Žalobkyně v tomto ohledu nepostupovala s náležitou procesní diligencí a její postup spíše vyvolává podezření ze snahy průběh přestupkového řízení obstruovat (což je opět v kontrastu s její dřívější nečinností žalobou, kterou se naopak domáhala co nejrychlejšího rozhodnutí ve věci). Její omluvu nadto nebylo možno považovat za řádnou ani proto, že udaný důvod nemožnosti se k jednání dostavit nijak nedoložila. Lékařská zpráva o návštěvě alergologické ambulance neprokazuje dlouhodobou pracovní neschopnost pro následky onemocnění covid. Soud v této souvislosti navíc nepřehlédl, že na svou dlouhodobou pracovní neschopnost se žalobkyně odvolávala již v rámci své omluvy ze dne 2. 2. 2022, přičemž ji rovněž nijak nedoložila. I toto zjištění spíše nasvědčuje snaze žalobkyně ztížit průběh přestupkového řízení. Lze shrnout, že správní orgán I. stupně učinil správně, když omluvu žalobkyně z jednání nařízeného na den 23. 2. 2022 neakceptoval.
36. Dále se soud zabýval otázkou náležitého zjištění skutkového stavu věci. Ta je totiž předmětem hned několika dílčích žalobních námitek, které se ovšem v žalobě bez zjevného důvodu (kromě zcela zbytečného prodloužení jejího textu) neorganicky opakují na více místech.
37. Podle § 3 správního řádu: „Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“
38. Je třeba konstatovat, že v přestupkovém řízení je to správní orgán, koho tíží povinnost objasnit skutkový stav tak, aby odpovídal zákonným požadavkům. Rozsah skutkových zjištění podle citovaného ustanovení musí „odpovídat požadavku zákonnosti, nezneužívání pravomoci, resp. správního uvážení, požadavku šetření práv a oprávněných zájmů osob, požadavku materiální rovnosti.“ (Prášková H. Přestupkové právo. 2. aktualizované vydání. Praha: Leges, 2022, str. 444).
39. Na základě § 10 odst. 3 ZSP: „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

40. Žalobkyně byla postižena za přestupek provozovatele vozidla. Jeho úprava je obsažena v ustanovení § 125f ZSP, podle jehož prvního odstavce: „Provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Dle druhého odstavce tohoto ustanovení: „Provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.“ Podle třetího odstavce tohoto ustanovení: „K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“ Čtvrtý odstavec citovaného ustanovení zní: „Za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“ Dle pátého odstavce tohoto ustanovení: „Obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“ Konečně, podle šestého odstavce pak: „Provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.“
41. Podstata věci tak tkví v tom, zda bylo prokázáno a) že bylo spácháno jednání, které odporuje povinnostem řidiče a pravidlům provozu na pozemních komunikacích, a současně b) že toto jednání bylo spácháno vozidlem, jehož provozovatelem byla žalobkyně.
42. Klíčovým důkazem ve věci je protokol o jízdě na červenou, z něhož je patrné, že dne 16. 12. 2020 v 19:23:07.644 hodin v Plzni, na křižovatce Karlovarské a Bolevecké ulice ve směru z centra města na Bolevec, bylo při jízdě na červenou zaznamenáno vozidlo registrační značky 7P2 5951. Signál s červeným světlem „Stůj!“ trval v čase 19:23:06.451 – 19:23:26.373. Protokol dále obsahuje sestavu čtyř fotografií. Na hlavní z nich je zachycena přední část předmětného vozidla s pohledem na registrační značku projíždějící 1,1 sekundy po signálu s červeným světlem „Stůj!“, tj. v čase 19:23:07.644 hodin, přičemž vozidlo se svou přední částí nachází již na přechodu pro chodce, tedy již za příčnou čarou souvislou. Na dalších třech fotografiích, jež na sebe časově navazují, je pak dané vozidlo zachyceno pohledem zezadu, a to následovně: na první fotografii je zachycen svítící signál s červeným světlem „Stůj!“ a předmětné vozidlo před příčnou čarou souvislou. Na druhé fotografii je zachycen svítící signál s červeným světlem „Stůj!“ a předmětné vozidlo se již nacházející na příčné čáře souvislé. Na třetí fotografii je zachycen svítící signál s červeným světlem „Stůj!“ a předmětné vozidlo nacházející se již za přechodem pro chodce a příčnou čarou souvislou. Z této série fotografií dovodily správní orgány, že k průjezdu předmětného vozidla křižovatkou došlo i přes svítící signál s červeným světlem „Stůj!“.

43. Toto skutkové zjištění pak správní orgány právně posoudily tak, že nezjištěný řidič porušil § 4 písm. c) ZSP, podle něhož: „*Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*“ Dle § 70 odst. 2 písm. a) ZSP přitom: „*Při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem "Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením.*“ Správní orgány vyvodily, že zaznamenaným jednáním tedy došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. ZSP: „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.*“
44. Soud dospěl k závěru, podle něhož tyto skutkové i právní závěry správních orgánů obou stupňů v projednávané věci obstojí. Nelze přisvědčit žalobkyni, že by správní spis neobsahoval „*žádné důkazy, které by svědčily o tom, že by při užívání vozidla nebyly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.*“ Sestava fotografií spolu s informací o čase, která je do nich vepsána, je v tomto směru zcela průkazná. Podle názoru soudu nemůže být sporu o tom, že nezjištěný řidič vozidla registrační značky X v daném místě a čase nerespektoval svou povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou příčná čára souvislá, k čemuž byl povinen na základě signálu s červeným světlem "Stůj!". Soud se ztotožňuje se způsobem, kterým tyto fotografie vyhodnotily správní orgány. Z hlavní fotografie je patrná registrační značka daného vozidla a také skutečnost, že vozidlo je již v čase 19:23:07.644 svou částí za příčnou čarou souvislou v době; z časového údaje o tom, kdy svítil signál s červeným světlem "Stůj!" na daném semaforu (19:23:06,451 – 19:23:26,373), je zřejmé, že v dané době se vozidlo svou přední částí již nacházelo za příčnou čarou souvislou. Sekvence tří zbývajících fotografií zachycují v nepatrných časových odstupech průjezd tohoto vozidla křižovatkou při signálu s červeným světlem "Stůj!". Na první fotografii je zachycen stav v čase 19.23.07,107 hodin (tedy již v době, kdy na semaforu je dán signál s červeným světlem "Stůj!"), přičemž ve směru z centra města v levém pruhu k němu přijíždí předmětné vozidlo. Na následující fotografii pořízené v čase 19:23:07,707 hodin je zachyceno, jak předmětné vozidlo je již z většiny za příčnou čarou nepřerušovanou. Na poslední fotografii pořízené v čase 19:23:08,307 je vidět, že vozidlo se nachází přímo v křižovatce, již za přechodem pro chodce, každopádně celým svým objemem za příčnou čarou nepřerušovanou.
45. Nelze akceptovat námitku žalobkyně, že z hlavní fotografie není možno dovodit, že by bylo porušeno nějaké pravidlo, a že na sekvenci tří menších fotografií jsou zachycena jen blíže neurčená vozidla. Důkazy totiž nelze hodnotit jen izolovaně, ale i v jejich vzájemné souvislosti. Je nutno také přihlédnout k tomu, že jde o fotografie pořízené prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy opatřené časovým záznamem. Právě prostřednictvím vepsaného časového údaje jsou fotografie zachycující konkrétní místo propojeny i z hlediska času zachycených událostí. Jejich průběh v daných časových intervalech je tak postavený na jisto. Pořízená fotodokumentace tak není seskupením náhodně pořízených fotografií, ale ve svém souhrnu podávají nezpochybnitelné zachycení toho, co se v daném místě a čase seběhlo. Shora zachycený

děj považuje soud za průkazný bez jakýchkoli pochybností, tedy zjištěný zcela v souladu s požadavky plynoucími z § 3 správního řádu.

46. Žalobkyně sice ve své žalobě správně konstatuje, že oznámení Městské policie o přestupku nemůže být důkazem viny ze spáchání přestupku, ale přehlíží, že v projednávané věci nebyl skutkový stav zjišťován toliko prostřednictvím tohoto oznámení, ale zejména pořízenými fotografiemi. Jako zcela mimoběžnou soud hodnotí námitku, podle níž není zřejmé, jakým směrem mělo předmětné vozidlo následně pokračovat, když jeho řidič mohl jet ve směru rovně a toliko nesprávně využít odbočovacího pruhu. Takový děj totiž nelze z fotografií považovat za vůbec představitelný, a to už jen proto, že předmětné vozidlo nebylo vůbec v odbočovacím pruhu, ale křižovatkou projíždělo v levém jízdním pruhu přímo ve směru z centra města na Bolevec; jediný odbočovací pruh se přitom nachází vpravo od středního (rovněž přímého) pruhu, navíc se v něm nacházelo vozidlo, které signál s červeným světlem "Stůj!" respektovalo. V žádném případě se tedy nemohla situace odehrát tak, jak tvrdí žalobkyně. Je přitom s určitým podivem, že žalobkyně tuto námitku do své žaloby vůbec přejala: byla jí totiž vyvrácena již v odůvodnění správního orgánu I. stupně (str. 10 – 11). Žalobkyně se ani nepokusila se s tímto zdůvodněním argumentačně jakkoli vyrovnat, a toliko svou námitku zjevně doslovně zkopírovala. Soudu proto nezbylo, než se zcela ztotožnit se zdůvodněním správního orgánu I. stupně.
47. Přisvědčit není možno ani námitce žalobkyně, podle níž nebylo prokázáno, že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Žalobkyně správně připomněla, že původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 9. 2021, č. j. MMP/302746/21, bylo následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 12. 2021, č. j. PK-DSH/7176/20, a to právě pro nedostatečné prokázání, že snímky vozidla žalobkyně byly pořízeny automatizovaným technickým prostředkem. Správní orgán I. stupně ale v dalším průběhu řízení do spisu doplnil sdělení Městské policie Plzeň ze dne 12. 1. 2022, jehož obsahem je konstatování, podle něhož *„Přestupky spáchané v obci Plzeň, ulici Karlovarská ve směru jízdy z centra, na světelně řízené křižovatce ulic Karlovarská x Bolevecká (SSZ K304, signální skupina VA/VA' /VA''), nerespektováním světelného signálu S1a (Signál s červeným světlem "Stůj!") tříbarevné soustavy s plnými signály, a to tím, že nezjištěný řidič nezastavil vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo před příčnou čarou souvislou (č. V5), byly zadokumentovány na místě instalovaným automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v. č. GEMRED1006, používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích výhradně v režimu bez obsluhy.“* Žalobkyně proti obsahu tohoto sdělení brojí kvůli tomu, že bylo vydáno dne 12. 1. 2022, přičemž přestupek měl být spáchán dne 16. 12. 2020. Soud však nemá za to, že by prostý časový odstup nějak obsahově (či důkazně) toto sdělení oslaboval. Není patrný žádný důvod, proč by tomu tak mělo být; žalobkyně ani žádný nezmiňuje. Jakkoli lze v obecnosti připustit, že výpovědní hodnota některých důkazů může v čase slábnout (např. v důsledku mizení paměťové stopy u svědků), u vyjádření Městské policie Plzeň ohledně charakteru jí provozovaného zařízení takový efekt dovodit nelze. V řízení ani nevznikla potřeba toto sdělení Městské policie jakkoli doplňovat, když na základě přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyvolaného blankentním odvoláním (a tedy provedeným v intencích § 98 odst. 1 přestupkového zákona) žalovaný uzavřel, že již bylo náležitě prokázáno, že posuzované jednání bylo zachyceno právě automatizovaným technickým prostředkem použitým bez obsluhy. Právě proto, že žalobkyně své blanketní odvolání nijak nedoplnila, připravila se o možnost bližšího přezkumu této otázky (a případného doplnění dalších důkazů

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v závislosti na tom, co konkrétně by svými námitkami zpochybňovala). Není akceptovatelné, aby tento faktický důsledek své vlastní procesní indolence žalobkyně vytýkala správním orgánům v žalobě. V přezkumu provedeném v intencích § 98 odst. 1 přestupkového zákona závěr o použití automatizovaného technického prostředku použitého bez obsluhy na základě citovaného sdělení Městské policie Plzeň obstál.

48. Ačkoliv žalobkyně tvrdí, že správní orgány vyhledávaly toliko okolnosti svědčící v její neprospěch a opomíjely okolnosti svědčící v její prospěch, neuvedla, jaké konkrétní okolnosti svědčící v její prospěch snad správní orgány pominuly. Soud neshledal, že by správní orgány v posuzované věci postupovaly tak, jak žalobkyně uvedla. Okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně byly správními orgány rovněž objasňovány a náležitě zohledněny (např. jako polehčující okolnost).
49. Dále se soud zabýval tím, zda v projednávané věci učinily správní orgány nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. K otázce, za jaké situace lze dospět k závěru, že byla splněna podmínka stanovená v § 125f odst. 5 ZSP, totiž že příslušný správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, existuje bohatá judikatura NSS. V ní jsou především vydávány případy obstrukčního jednání provozovatele vozidla, který se prostředky nabývajících podoby zneužití práva pokouší efektivně znemožnit potrestání protiprávního jednání; k tomu viz zejména rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018-27. V ostatním se ovšem jedná „o individuální posouzení konkrétní situace, přičemž se v něm zohledňují jemné nuance skutkového stavu“ (viz rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21). V rozsudku ze dne 22. 5. 2021, č. j. 8 As 222/2019-61, identifikoval kasační soud tři okruhy případů, které jsou v judikatuře NSS rozlišovány. Tam, kde kasační soud uzavřel, že správní orgány učinily dostatečné kroky ke zjištění totožnosti řidiče, např. postačilo, když správní orgán zaslal jednu výzvu označenému nekontaktnímu řidiči do zahraničí (rozsudky ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, a ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36). Dle rozsudku NSS ze dne 19. 5. 2021, č. j. 6 As 49/2021-20, postačila jedna výzva za situace, kdy provozovatelkou vozidla byla společnost, která jako řidičku označila vlastní jednatelku. Ta si výzvu převzala, avšak nereagovala na ni. V rozsudku NSS ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 - 32, kasační soud uvedl, že postačila jedna výzva k podání vysvětlení doručená označenému řidiči, jelikož tento řidič odepřel podání vysvětlení.
50. Na podkladě zjištění vyplývajících ze správního spisu je možno i projednávaný případ zařadit do skupiny těch, v nichž správní orgány učinily dostatečné kroky ke zjištění totožnosti řidiče. Vyjít je možno z toho, že disponovaly výstupem z automatizovaného technického prostředku SYDO Traffic Velocity, na němž je na sérii fotografií zachyceno vozidlo, které se podařilo identifikovat skrze jeho registrační značku coby automobil provozovaný žalobkyní, nicméně osoba konkrétního řidiče, tedy toho, kdo v daný okamžik toto vozidlo řídil, z nich zjistitelná není. Na to správní orgán zareagoval tak, že žalobkyni coby provozovatelce tohoto vozidla zaslal výzvu ve smyslu § 125h odst. 1 ZSP ze dne 11. 1. 2021, kterým jí vyzval k uhrazení částky 1 500 Kč, případně k písemnému sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Tato výzva byla žalobkyni doručena do vlastních rukou dne 12. 1. 2021, ale zůstala zcela bez reakce. Správní orgán I. stupně pak dne 1. 4. 2021 usnesením č. j. MMP/098618/21, věc podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. ZSP (tedy přestupku řidiče) odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

51. Ve shodě se správním orgánem I. stupně (str. 11 jeho rozhodnutí) i Krajský soud v Plzni konstatuje, že mu není zřejmé, jakým způsobem mělo být podle představ žalobkyně dále pátráno po osobě konkrétního řidiče, když ani sama žalobkyně neprojevila ochotu se správním orgánem spolupracovat a vyhovět jeho výzvě. Správní orgány vyřizující agendu dopravních přestupků nejsou dimenzovány na provádění složitých a komplikovaných šetření; i tato skutečnost přitom stála v pozadí legislativního zakotvení přestupkové odpovědnosti provozovatelů vozidel prostřednictvím ustanovení § 10 odst. 3 ZSP a § 125f ZSP. Vyžadovat tak i při aplikaci této právní úpravy po správních orgánech provádění složitých šetření, by znamenalo smysl takové právní úpravy popírat. Lze uzavřít, že podmínka stanovená v § 125f odst. 5 písm. a) ZSP splněna.
52. Jelikož žalobkyně byla v rozhodnou dobu provozovatelkou vozidla zachyceného při přestupku, přičemž ostatně ani sama netvrdí, že by tomu tak nebylo, sotva obстоjí její tvrzení, podle něhož jí nebyla vina přestupkem provozovatele vozidla prokázána dle zásady *in dubio pro reo* s tím, že nebylo prokázáno, že se jej dopustila ona. Soud žalobkyni připomíná, že odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla je prostřednictvím § 125f odst. 3 ZSP konstruována jako objektivní, tj. bez ohledu na zavinění. Žádné pochybnosti, které by snad měly zdůvodnit zastavení přestupkového řízení vedeného vůči žalobkyni s odkazem na zásadu *in dubio pro reo*, v projednávané věci nevyvstaly.
53. Popírá-li žalobkyně naplnění materiálního znaku přestupku, soud s ní nesouhlasí. Materiální znak přestupku vyjadřuje jeho společenskou škodlivost. Bez naplnění materiálního znaku není přestupku. Proto podle § 5 přestupkového zákona platí (podtržení připojil soud): „*Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“ V daném případě nelze o naplnění materiální stránky přestupku vůbec pochybovat. Nerespektování signálu s červeným světlem "Stůj!" na světelně řízené křižovatce, je vážným dopravním deliktem, který je způsobit ohrozit bezpečnost a plynulost silničního provozu, stejně jako majetek, zdraví i život jeho účastníků. Žalobkyně pak sice správním orgánům vytýká, že v jejich rozhodnutí postrádá úvahu týkající se naplnění materiální stránky přestupku, ale k tomu je třeba připomenout, že samostatné odůvodnění existence materiální stránky není obvyklou součástí rozhodnutí o přestupku; správní orgán se k ní musí vyjádřit toliko tehdy, je-li její naplnění z nějakého důvodu sporné (k tomu srov. Prášková H., op. cit. str. 137). V projednávané věci tomu tak ale nebylo, ostatně ani žalobkyně tuto námitku v průběhu přestupkového řízení neuplatnila.
54. Konečně se soud zabýval námitkami, které se vztahují k uloženému správnímu trestu. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Ze shora citovaného § 125f odst. 4 ZSP plyne, že za přestupek provozovatele vozidla lze uložit pokutu. Pro určení její výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Pokuta však nikdy nepřevyší 10 000 Kč. Jelikož správní orgány shledaly, že jednání nezjištěného řidiče vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. ZSP, byla žalobkyně ohrožena sazbou pokuty od 2 500 do 5 000 Kč podle § 125c odst. 5 písm. f) ZSP. Z toho plyne, že žalobkyni byla uložena nejnižší možná pokuta stanovená příslušným zákonným ustanovením. Již to samo o sobě vylučuje, že by mohla být důvodná námitka žalobkyně, podle níž jí byla uložena nepřiměřeně přísná pokuta. Blížší okolnosti spáchání přestupku byly zohledněny v rámci hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností na str. 12 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Že spácháním přestupku nebyla ohrožena bezpečnost silničního

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

provozu, je tvrzení žalobkyně, pro něž nelze ve spise nalézt oporu. Naopak, správní orgán I. stupně správně poukázal na to, že z fotografií je patrné, že u pravého výjezdu do křižovatky jsou vozidla, která do ní mohla vjet v kolizním směru na signál se zeleným světlem "Volno". Ke spáchání přestupku navíc došlo v podvečer pracovního dne, kdy je obecně hustější provoz, následky přestupku tak mohly být významnější. Soud však nemůže souhlasit se správními orgány, které jako k polehčující okolnosti přihlédly k tomu, že ke způsobení škodlivého následku nedošlo (str. 13 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Takový postup není správný. Přestupek provozovatele vozidla se váže k přestupku, který podle své skutkové podstaty neváže naplnění svých znaků na nastoupení těchto účinků. Pokud by tyto negativní účinky nastoupily (např. v podobě způsobení dopravní nehody, poškození majetku, ublížení na zdraví), jednalo by se o zcela jinou skutkovou, a zejména právní situaci, ve vztahu k níž by přicházely v úvahu zcela jiné sankce, a to dokonce trestněprávního charakteru. Jestliže známkou skutkové podstaty přestupku, k němuž byla vázána odpovědnost žalobkyně za přestupek provozovatele vozidla, není vyvolání negativního účinku, ale pouze ohrožení právem chráněného zájmu, nelze samotnou skutečnost, že došlo pouze k ohrožení tohoto právem chráněného zájmu (zde nerespektování signálu s červeným světlem „Stůj!“), považovat samo o sobě za polehčující okolnost, neboť se jedná o znak skutkové podstaty tohoto přestupku; v opačném případě by došlo v rozporu se zákonem ve prospěch pachatele k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. K tomu srovnej např. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2017, č. j. 6 As 322/2017-29 bod 16. Toto pochybení správních orgánů v posuzované věci však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

55. Soud dále souhlasí se správními orgány v tom, že nebyly splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty podle § 44 odst. 1 písm. a) a c) přestupkového zákona. Podle těchto ustanovení platí: *„Pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná.“* V projednávané věci je zřejmé, že nejsou splněny zákonné podmínky ani jednoho z citovaných ustanovení. Pokud jde o § 44 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, sotva lze v případě žalobkyně dovodit, že by bylo možno důvodně očekávat její nápravy pokutou nižší než zákonné výměry, když sama dosud odmítá, že se vůbec nějakého přestupku dopustila. To je jistě její legitimní způsob obrany, na druhou stranu však ukazuje, že se u ní dosud nedostavila žádná sebereflexe. Proto není možné spoléhat na nižší výměru pokuty. Bylo by to ostatně téměř nemožné i kvůli okolnostem případu. Jak už soud uvedl výše, jednání, kterého se nezjištěný řidič dopustil, je flagrantním porušením zákona, a to s potenciálně vážnými následky. Pokud jde o § 44 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, nutno uzavřít, že žalobkyně nijak své poměry neobjasnila, tím méně prokázala, takže vůbec není prostor pro vedení úvahy o nepřiměřené přísnosti pokuty vzhledem k jejím poměrům. Podle § 125c odst. 9 ZSP pak platí: *„Za přestupek podle odstavců 1 až 4 nelze uložit napomenutí. Od uložení správního trestu podle odstavců 5 a 6 nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.“* Napomenutí tedy v projednávané věci nepřipadalo v úvahu. O upuštění od uložení správního trestu tak nebylo v projednávané věci také možno vůbec uvažovat; aplikovat obecnou úpravu obsaženou v § 43 přestupkového zákona bylo při existenci citované speciální úpravy dle ZSP vyloučeno.

Závěr a náklady řízení

56. Soud dospěl závěru, že žaloba, již se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná, a výrokem I. tohoto rozsudku ji tak zamítl.
57. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 30. srpna 2023

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce